

За първи път просия.

I.

Какъвъ бѣше Никола.

Врѣмето е студено. Вѣтрътъ грозно пищи и развѣва снѣга. Малкиятъ Иванчо, наредъ съ баща си, седѣше край черковата и измолваха хорската милостиня. Башата на Иванча бѣше слѣпъ отъ нѣколко години. Казваха го Никола Сърмаджията. Добъръ майсторъ бѣше той. Съ сърмата и гайтанитѣ красиво и вѣщо красеше турскитѣ джепкени и потури. Тогава Никола Сърмаджията бѣше доволенъ и въ къщата му имаше и отъ птичка млѣко — както казватъ бабитѣ. Въ това доволство се роди Иванчо.

Пъкъ и трудолюбивъ бѣше бай Никола. Отъ тъмни зори до срѣдъ нощъ шиеше съ пѣсень и работата му спореше. Но нали българитѣ започнаха да носятъ панталони и палта, българкитѣ прѣстанаха да носятъ староврѣмскитѣ контоши и кюркове, а турцитѣ, пò-богатитѣ турци, се прѣселватъ въ Турция, — работата на Сърмаджията поефтене. А той не искаше да лиши семейството си отъ нищо. Мжчеше се горкия съ повече трудъ да искара пò-първата печалба — и работеше, работеше безъ почивка.

Врѣмето течеше, годинитѣ минаваха; дѣца — да ги поживи Богъ — станаха трички, а печалбата сѣ повече намаляваше.